

BAROMETERN.OT
Lördag 21 april 2018

KULTUR & NOJE / 41

Janne Schaffer (till vänster) och Johan Boding var två av de artister som hyllade bröderna Gärdestad i Kalmarsalen.
FOTO: LUDWIG GROPP

Ömsint och äkta hyllning till bröderna Gärdestad

Janne Schaffer möter Ted Gärdestad i Sol, vind & vatten

Vad: En hyllning till bröderna Gärdestad, musiken, livet och kärleken

Med: Janne Schaffer, Pernilla Andersson, Johan Boding, Moa Lignell och musiker.

Kapellmästare: Peter Ljung.

Scen: Kalmarsalen.

Publik: Fullsatt.

Bäst: Tid faller hårt, vilken starkt låt.

Sämst: Vår för så starka strålkastare och ljuseffekter?

Kalmarsund är speglande blankblått i aprilkvällen och det är verkligen sol, vind och vatten. Den ligger precis rätt i tiden, hyllningen till Ted och Kenneth Gärdestad.

Gitarristen Janne Schaffer har satt samman en ny föreställning, en konsert med värme, humor, och framförallt, mycket musik.

Kalmarsalen är fullsatt. Det är många som ålskar Ted Gärdestads låtar och det är förväntan och små applåder redan innan musikerna träder fram i ljus på scenen.

Janne Schaffer följde Ted under många år och medverkade på nästan alla hans skivor från första början på 1970-talet fram till slutet, med det sista som Ted spelade in, Äntligen på väg, från 1994. Det växte fram en ömsesidig vänskap mellan dem som fick stor betydelse för musiken.

Schaffer berättar personligt och det är både rörande och roligt. Det skulle kunna bli smetigt och sentimentalt att berätta så mycket om en person som man jobbat tätt ihop med och stått nära i många år, men han gör det naturligt och ökonstlat och det blir ömsint och äkta.

Gärdestad var produktiv. Det finns mycket att

"Dessutom, Janne Schaffer är gitarrist i världsklass. Vi får många prov på det, solon som lyfter och bär iväg en hel låt."

välja på och första delen av konserten bjuder på mer av okänt låtmateriale med fina arrangemang. Schaffers gitarr lyfter allt med snyggt samspel med de andra musikerna på scen. Med sig har han utvalda artister. Pernilla Andersson gör en personlig version av För kärlekens skull, och tillsammans med Janne Schaffers gitarr får den nästan sönderläskade låten ny känsla. Johan Boding har Teds låtar nära hjärtat, det är värme och helt nära till Teds egen röst.

Moa Lignell vann Rockbjörnen 2012 för årets genombrott och när hon sjunger Come give me love och I den stora sorgens fann känns det ända in i bröstet. Säkert stiger det fram en tår i många ögonvrår, för många har följt Ted Gärdestad och hans musik. Ibland blir det en stilla, nästan högridlig uppmärksamhet i Kalmarsalen. Helt gripen blir jag av Tid faller hårt, en duett, och Jag bygger ett torn. Texterna verkar enkla men här är bråddjupet nära.

Dessutom, Janne Schaffer är gitarrist i världsklass. Vi får många prov på det, solon som lyfter och bär iväg en hel låt. När ett långt solo utvecklas till Jag vill ha en egen måne är det bara stor njutning.

Efter drygt två timmar av musik och minnen får också publiken chansen att visa sin hyllning och det blir allsång. Satellit från Melodifestivalen 1979 sitter perfekt.

LENA SVENSSON

Stina Orpitz: Mellanlandning

FOTO: MIKAEL HAGNER

Virserums konsthall fyller 20 år och firar med en jubileumsutställning som blickar mer framåt än tillbaka. 20 konstnärer som medverkat genom åren återbesöker hallen.

Konsthall fyller 20 år och blickar framåt

KONST
20/20 - 20 år och 20 konstnärer

Medverkande konstnärer: Susanna Arwin, Ulrika Berge, Lisa Fjellman, Paul Gråhs, Jenny Grönvall, Berill Hertzberg, Mattias Hårenstam, Rabeeah Ibrahim, Richard Johansson, Åsa Jungnelius, Malin Lindmark Vrijman, Åse Marstrand, Eva Nordänggård, Robert Nyberg, Lee Nymnell, Björn Olsson, Stina Orpitz, Roland Persson, Ritta Veinonpää och Mathieu Vrijman

Visas på Virserums konsthall den 22 april - 14 november.

Utställningen inrättas imorgon söndag av professor Lars Lindkvist, Linnéuniversitetet.

På golvet ligger en kvinna i klänning avspänt utslagen med benen i kors. Över huvudet har hon en modell av konsthallen i Virserum, det så kallade Pappershuset som kom till i en hast våren 2004 och fortfarande rymmer konsthallen. Kvinnan ser ut att trivas i konstvärlden, i alla fall i den i Virserum.

Den slående naturalistiska skulpturen är gjord i silikon av Stina Orpitz, en av dem som ställde ut tidigt i Virserum. Stina Orpitz deltog i utställningen Dreamworld 1999, den första vi hade i Eklagret, berättar Carolina Jonsson. Konsthallen invigdes den 27 juni 1998. Den höll då till i en av ortens

Barbro Wenden och Carolina Jonsson vid Ulrika Berges textila mobil Flytväxter.

övergivna möbelindustri-lokaler. Mannen bakom tillkomsten av hallen var konstnären och eldsjäl Henrik Telemann, som var dess chef fram till 2013.

Idag drivs den underfinansierade konsthallen av chefen Barbro Wenden och producenten Carolina Jonsson, som svarar för utställningarna.

Inför jubileet intervjuade Carolina Jonsson konstnärer som ställt ut och Virserumsbor.

Ur de samtalen utkristalliserade sig ett antal utställningar och konstnärer. Vi valde 20 av konstnärerna och bad dem medverka, berättar hon.

Utställningen 20/20 - 20 år och 20 konstnärer är ingen exposé över de gångna två decennierna. Konstverken är nya.

- Vi tittar hellre framåt än tillbaka, säger Carolina Jonsson.

Utställningen har heller inget genomgående tema, varken till form eller innehåll. Ändå håller den ihop. De som någon gång besökt Virserums konsthall känner igen sig. Trä och textil dominerar, och ett starkt engagemang i den lilla människan, samhället och miljön går igen i flera av verken.

På en skärm listas de flesta av de uppemot 200 utställningar som konsthallen visat genom åren.

Barbro Wenden minns särskilt en av dem, Gaza, och hur den kom till. Hon satt och jobbade under julhelgen. Den 27 december 2008 inledde Israel en militär offensiv mot Hamas på Gazaremsan.

- Henrik Telemann ringde och sa att vi borde göra något om Gazakriget. När kan vi öppna utställningen, frågade han. Första veckan i februari, sa jag. Och så blev det.

Gaza-utställningen bestod huvudsakligen av dokumentära bilder och berättelse inifrån stridernas Gaza. Materialet kom från humanitära organisationer och enskilda journalister på plats.

- Den utställningen hade stor sprängkraft, säger Barbro Wenden.

Carolina Jonsson minns en annan utställning, Textilsommar 2003.

- Den var så häftigt jag gillade att Virserums konsthall experimenterade och gjorde annorlunda utställningar. Jag gillade sättet som konsten mötte rummet.

Barbro Wendens och Carolinas Jonssons favoritutställningar - liksom jubileumsutställningen - sammanfattar Virserums konsthall: Den brinner av energi, bryter obekymrat med konventionerna, har en vaken och engagerad blick på samhället och omvärlden och slår till på volley.

TEXT
MIKAEL HAGNER
mikael.hagner@carornal.se
0480-592 99